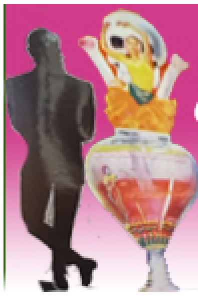

గణగణ మోగిన గంట

– కొమ్మూరి సాంబశివరావు

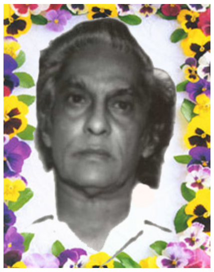

(గత సంచిక తరువాయి)

"రామచంద్రరావు బావ చాలా మంచివాడు."

"అయితే ఏ బావ అంత మంచివాడు కాడు?"

"అందరూ మంచివాళ్ళే" అని నవ్వింది రాధ.

యుగంధర్ రాధని తీక్షణంగా చూసి "ఈ ఇంట్లో నిన్నరాత్రి మీ బావ రామచంద్రరావు హత్యచేయబడ్డాడు. ఆ హత్య దెయ్యం చేసిందని అనుమానం కలగడానికి తగినంత కారణం ఉంది. కాని మనిషి చెయ్యలేదని ఋజువైతే తప్ప దెయ్యం చేసిందని నేను నమ్మలేను. దెయ్యం చేసివుంటే రామచంద్రరావుని చంపిన దెయ్యం మిగతా వాళ్ళని చంపదని నమ్మకం ఏమిటి? మనిషే చేసి వుంటే ఎందుకు చేసిందీ తెలియాలి. ఎవరు చేశారో కనుక్కోవాలి. లేకపోతే ఆ మనిషి యింకొకర్ని హత్య చెయ్యవచ్చు. కనుక నువ్వు ఏ విషయమూ దాచకుండా నాకు నిజం చెప్పడం వివేకమైనపని" అన్నాడు.

"రామచంద్రరావు బావ హత్యతో సంబంధం ఉన్న విషయాలేవీ నేను దాచడంలేదు. నేను కిందకి దిగి వచ్చేటంతవరకూ అక్కయ్య గదిలోనే నేనూ సుందరం బావ ఉన్నాం" అన్నది రాధ.

"ఆ అర్ధరాత్రి నువ్వు అంత హడావిడిగా ఆ గదిలోంచి ఎందుకు వెళ్ళావు?" అడిగాడు యుగంధర్.

రాధ తడబడింది. రాఘవయ్య అదే ప్రశ్న అడిగినపుడు కిందనించి మాటలు వినిపించి, రామచంద్రరావు బావ కనిపించాడేమో తెలుసుకోవడానికి వెళ్ళానని చెప్పింది. రాఘవయ్య ఆ జవాబుతో తృప్తిపడి ఊరుకున్నాడు. యుగంధర్ ఊరుకుంటాడని రాధకి నమ్మకం లేదు. అయినా అదే జవాబు చెప్పింది.

"రెండు మూడు నిమిషాల ముందు శ్రీనివాసరావూ, ప్రభాకరరావూ మీరున్న గదిలోకి వచ్చి రామచంద్రరావు కనిపించలేదని చెప్పారు. అంతలో నువ్వు అతన్ని గురించి తెలుసుకోవడానికి ఆ గదిలోంచి హడావిడిగా బయటికి పరిగెత్తడం ఆశ్చర్యంగా ఉంది. అంతకుముందు సుందరరావు గదిలోంచి వెళ్ళడానికి ప్రయత్నిస్తే నిన్నూ, మీ అక్కయ్యనీ వొదిలి వెళ్ళవద్దని చెప్పిన నువ్వు అంత ధైర్యంగా చీకట్లో ఆ గదిలోంచి వెళ్ళడం ఆశ్చర్యంగా ఉంది" అన్నాడు యుగంధర్.

రాధ నుదుటిమీద చెయ్యిపెట్టుకుని కళ్ళు మూసుకుని రెండు నిమిషాలపాటు మౌనంగా ఉండిపోయింది. "చెబుతాను నిజం చెబుతాను కాని మీ చెవులు దాటిపోకూడదు. అక్కయ్యకి తెలిస్తే బాధపడుతుంది" అన్నది రాధ.

"హత్యకి సంబంధించిన విషయమైతే తప్ప యెవరికీ చెప్పను. అదీ నేరం ఋజువు చెయ్యడానికి నువ్వు చెప్పే విషయాలు బహిర్గతం చెయ్యవలసి వస్తేనే చెపుతాను. లేకపోతే నువ్వు చెప్పే ఏ విషయమూ యింకొకళ్ళతో చెప్పనని వాగ్దానం చేస్తున్నాను" అన్నాడు యుగంధర్.

సుందేరరావు వెకిలి చేష్టల గురించి విపులంగా చెప్పింది రాధ.

"అతను నీతోనేనా, ఈ ఇంట్లో ఇంకెవరితోనైనా ఆ విషంగా ప్రవర్తించాడా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ఏవో మాటలు కల్పించుకుని అనవసరంగా ముట్టుకుంటాడనీ, సమయం దొరికితే రాసుకుపోతుంటాడనీ, ఇంకా యిటువంటి వెకిలి చేష్టలు చేస్తుంటాడనీ సావిత్రి వొదిన చెప్పింది" అన్నది రాధ.

"అంతేనా, లేక యీ యింట్లో మరే స్త్రీతోనైనా అతనికి రహస్య సంబంధం ఉన్నదా?"

"అటువంటిదేదీ లేదు. అటువంటి స్త్రీలు ఎవరూ లేరు యీ యింట్లో. నేను తప్ప తతిమ్మా వాళ్ళందరూ పెళ్ళయిన పిల్లల తల్లులు. సీత జోలికి వెళితే గరిట కాల్చి వాతలు పెడుతుంది" అన్నది రాధ.

"రామచంద్రరావుకి సుందరరావుకున్న జబ్బేమైనా ఉన్నదా?" అడిగాడు యుగంధర్ నవ్వుతూ.

"ఛ, ఛ చాలా యోగ్యుడు. ఆడవాళ్ళం మేమెవరమైనా ఒంటిగా కూర్చునుంటే పట్టపగలు కూడా ఆ గదిలోకి రాడు."

"రామచంద్రరావు హత్యకి సంబంధించిన విషయాలేవైనా చెప్పగలవా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"నాకేమీ తెలియదు" అన్నది రాధ. రాజు డైరీలో వ్రాసుకున్న విషయాలను చూస్తూ యింట్లో వాళ్ళని ఒక్కొక్కర్నే పిలిచి యుగంధర్ ప్రశ్నించాడు. శ్రీనివాసరావు చెప్పిన విషయాలే చెప్పారు అంతా.

"మీ చెల్లెలు దుర్గతో మాట్లాడాలి" అన్నాడు యుగంధర్ శ్రీనివాసరావుతో.

"అసలే దుఃఖంతో ఉంది. తప్పనిసరయితే -" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

దుర్గ పడుకున్న గదిలోకి డిటెక్టివ్‌లను శ్రీనివాసరావు తీసుకువెళ్ళాడు. శ్రీనివాసరావు భార్య కమల, మహాలక్ష్మమ్మ ఆ గదిలో ఉన్నారు. యుగంధర్ రాగనే యిద్దరూ గదిలోంచి వెళ్ళిపోయారు. యుగంధర్నీ, రాజునీ వొదిలి శ్రీనివాసరావుకూడా వెళ్ళిపోయాడు.

"మీ భర్త హత్య దర్యాప్తు చెయ్యడానికి వచ్చాను. హత్య చేసిన మనిషిని పట్టుకోడానికి నా సర్వశక్తులా ప్రయత్నిస్తాను. దయచేసి నా ప్రశ్నలకి సమాధానాలు చెపుతారా?" అడిగాడు యుగంధర్ మృదువుగా.

దుర్గ యుగంధర్ని రెప్పవాల్చకుండా చూసి "ఆయన్ని ఎవరు హత్యచేస్తారు? అనవసరమైన శ్రమ. దెయ్యాన్ని పట్టుకోగల శక్తి మీకు లేదు" అన్నది దుర్గ.

"దెయ్యం అని నాకు నమ్మకం లేదు."

"అయితే ఎవరు ఆయన్ని హత్య చేశారు?"

"ఆ విషయం తెలుసుకోడానికే వచ్చాను. నిన్నరాత్రి మీరు ఎప్పుడు నిద్రలేచారు? లేవగానే ఏం చేశారు?" అడిగాడు యుగంధర్.

"కిందినించి కేకలు వినబడ్డాయి. ఉలిక్కిపడి నిద్రలేచాను. గోడకి తగిలించిన బుడ్డి దీపం సన్నగా వెలుగుతోంది. చూద్దునుగదా ఆయన లేరు. పిల్లలు ఇద్దరూ నిద్రపోతున్నారు. తలుపువైపు చూశాను. కొద్దిగా తెరిచి ఉంది" అన్నది దుర్గ.

"తర్వాత?"

"ఆ కేకలు వినపడి నిద్రలేచి గుమ్మం అవతల నిలుచుని వింటున్నారేమో అనుకుని 'ఏవండీ! ఏవండీ!' అని పిలిచాను. పలకలేదు. లేచి వెళ్ళి తలుపు తెరిచి చూశాను. బయట చీకటిగా ఉంది. కిందనించి మాటలు వినిపిస్తున్నాయి. ఆయన కిందకి వెళ్ళారనుకుని నేనూ కిందికి వెళ్ళాను" అన్నది దుర్గ.

"మీరు గాఢంగా నిద్రపోతారా? లేక ఏ చిన్నచప్పుడయినా నిద్రలేస్తారా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"రెండూకాదు. ఏదయినా చప్పుడయితే నిద్రలేస్తాను. కొందరిమల్లే చీమ చిటుక్కుమంటే నిద్రలేవను, మొద్దు నిద్రాపోను" అన్నదామె.

"సుబ్బమ్మ, లచ్చి పెద్దపెద్ద కేకలు పెట్టారు. మేడమీది గదుల్లో పడుకున్న శ్రీనివాసరావుగారూ, తతిమ్మా వాళ్ళూ నిద్రలేచారు. కనుక సుబ్బమ్మ కేకలకి మీరు నిద్రలేచి ఉండవచ్చు. అనుకోవచ్చుకదూ!" అడిగాడు యుగంధర్.

"అనుకోవడం దేనికి? ఆ కేకలకే నిద్రలేచాను."

"అలాకాదు. సుబ్బమ్మ మొదట వేసిన కేకలకి నిద్రలేచారా, లేక అందరూ కిందికి దిగి వెళ్ళిన తరవాత నిద్రలేచారా, అనేది ప్రశ్న."

"అందరూ దిగి వెళ్ళిన తరవాత సుబ్బమ్మ కేకలు ఎందుకు వేస్తుంది? అందరూ కలిసి మాట్లాడుతూ ఉంటారు. సుబ్బమ్మ కేకలకే నిద్రలేచాను."

"అయితే మీరు నిద్ర మేల్కొనేలోగానే రామచంద్రరావుగారు గదిలోంచి ఎలా వెళ్ళివుంటారు? ఆయన నిద్ర కలత నిద్ర అయివుండాలి."

"కాదు, ఆయన మొద్దు నిద్రపోయారు."

"అయితే అప్పటికి ఆయన నిద్రపోలేదేమో?"

"ఆయన నాకన్నా ముందు నిద్రపోయారు. పిల్లల్ని నిద్రపుచ్చిన తర్వాత నేను లేస్తే పిల్లలు లేస్తారేమోనని తలుపు గడియపెట్టడానికీ, దీపం తగ్గించడానికీ ఆయన్ని పిలిచాను. పలకలేదు. నిద్రపోతున్నారనుకుని నేనే లేచి వెళ్ళాను" అన్నది దుర్గ.

"అయితే సుబ్బమ్మ కేకలు వినపడే ముందే మీ వారు లేచి గదిలోంచి వెళ్ళివుండాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

దుర్గ మౌనంగా ఉండిపోయింది.

"మీవారికి యీ ఊళ్ళో ఉండడమే ఇష్టమనీ, ఆస్తి అమ్మటం యిష్టంలేదనీ విన్నాను. నిజమేనా?" అడిగాడు యుగంధర్.

దుర్గ తలూపింది. "ఆయన చదువుకున్నవారు. పట్నవాసాల్లో నివసించినవారు. అటువంటి మనిషి యీ పల్లెటూళ్ళో ఉండడానికి ఎందుకు ఇష్టపడ్డారు?"

"ఏమో?" అన్నది దుర్గ.

"అంతకు పూర్వం కూడా ఆయన మీ పోరు పడలేక ఉద్యోగం వెతుక్కుని యీ ఊరినుంచి వెళ్ళారని విన్నాను. నిజమేనా!"

"అవును"

"పెళ్ళయినప్పట్నించీ కూడా ఆయనకి ఈ ఊళ్ళో ఇల్లరికం ఉండడం యిష్టమా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"కాదు. పెళ్ళి అయేముందు బొంబాయిలో ఏదో కంపెనీలో ఉద్యోగం చేస్తుండేవారు. పెళ్ళయినాక అంతదూరం ఎందుకు, దగ్గర్లో ఎక్కడయినా ఉద్యోగం చూసుకోమన్నారు నాన్నగారు. మద్రాసులో ఉద్యోగం సంపాదించారు. ఆ రోజుల్లో యీ ఊళ్ళో క్షణం ఉండడం కూడా ఇష్టంలేదు ఆయనకి. ఏమీ తోచదనీ, మాట్లాడేందుకు కూడా ఎవరూ ఉండరనీ తిడుతూండేవారు. మద్రాసులో ఉద్యోగం పోయిన తర్వాత ఇక్కడికి వచ్చాం. ఏడాదికి పైగా ఇక్కడే ఉన్నాం. అప్పుడు వచ్చింది ఆయనలో మార్పు. ఈ ఊరు మీద ఇష్టం కలిగింది" అన్నది దుర్గ.

"మీ మనస్సు నొచ్చుకుంటే క్షమించండి. అడగక తప్పదు కనుక అడుగుతున్నాను. మీవారు మిమ్మల్ని సరిగా చూసేవారా?"

"అంటే?" అడిగింది దుర్గ.

"ఆయనకి ఇతర స్త్రీలు ఎవరితోనయినా?" ప్రశ్న పూర్తి చెయ్యకుండా ఆపేశాడు యుగంధర్.

"ఆయన అలాటి మనిషి కాదు. ఆయనకి ఆ ధ్యాసే లేదు" అన్నదామె.

"మిమ్మల్ని శ్రమ పెట్టినందుకు క్షమించండి" అని యుగంధర్ లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

20

భోజనాలయ్యాయి. అందరూ వాళ్ళవాళ్ళ గదులలోకి వెళ్ళారు. పెరటి తలుపు, వీధి తలుపు లోపల గడియపెట్టి వెళ్ళిపడుకున్నారు లచ్చీ, వీరయ్య.

యుగంధరూ, రాజూ ఆ ఇంట్లోనే ఉండడం వల్ల అందరికీ ముఖ్యంగా ఆడవాళ్ళకి కొంచెం ధైర్యంగా ఉంది.

యుగంధర్ పెట్టెలోంచి రిటాలిన్ మాత్రలు సీసా తీశాడు. రాజుకి ఒకటిచ్చి, తనొకటి వేసుకున్నాడు. "పొరపాటున కూడా నిద్రపోకుండా ఉండడానికి" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"దీపం కూడా ఆర్పేయాలా?" అడిగాడు రాజు.

"ఆర్పేస్తే మంచిది. అందరిలా మనం కూడా నిద్రపోయాము అనుకోవడం మంచిది" అన్నాడు యుగంధర్.

రాజు దీపం ఆర్పేశాడు. బల్లమీద రేడియం డయల్ గడియారం టకటకమంటోంది. నిమిషాలు నెమ్మదిగా గడుస్తున్నాయి. ఆ డిటెక్టివ్‌లు ఇద్దరూ వారి వారి ఆలోచనల్లో ఉండిపోయారు. గంటల ముల్లు కదులుతోంది.

ఆ జాగారం అనవసరమేమో, వృధాయేమో అనే ఆలోచనే రాలేదు యిద్దరికీ. ఆ రాత్రి ఏమో జరుగుతుందనీ, జరిగి తీరాలనీ ఇద్దరికీ నమ్మకం ఉంది. ఆ ఇంట్లో దెయ్యం ఉన్నదని ఆ డిటెక్టివ్‌లు నమ్మేటట్లు చెయ్యడానికి సర్వశక్తులా ప్రయత్నిస్తాడు హంతకుడు.

ఉయ్యాల బల్ల కీచుకీచు మనడం ప్రారంభించింది. యుగంధర్ చెవులు రిక్కించుకుని విన్నాడు. ఉయ్యాల బల్ల యింకొంచెం వేగంగా ఊగడం ప్రారంభించింది. యుగంధర్, రాజూ లేచారు. రాజూ, యుగంధరూ గదిలోంచి బయటికి వెళ్ళారు. ఉయ్యాల బల్లవున్న గదికి రెండు తలుపులున్నాయి. ఒకటి నడవాలోంచి భోజనాల సావిట్లోకి ఉన్నది. రెండవది యుగంధరూ, రాజూ ఉన్న గదులవైపు ఉన్నది.

"నువ్వు అటు భోజనాల సావిట్లోంచి రా" అన్నాడు రాజు చెవిలో యుగంధర్. రాజు అటు వెళ్ళాడు.

అడుగుల చప్పుడు కాకుండా యుగంధర్ ఉయ్యాల బల్లవున్న గదివైపు నడిచాడు. ఉయ్యాల బల్ల జోరుగా ఊగుతోంది. యుగంధర్ తలుపు దగ్గర ఆగి టార్చిలైటు వెలిగించి గది చుట్టూ తిప్పాడు టార్చిని. ఎవరూ లేరు. ఉయ్యాల బల్ల మాత్రం ఊగుతోంది. అటువైపు వెళ్ళిన రాజు యింకా ఎందుకు రాలేదు. ఉయ్యాల బల్ల ఊపి వెళ్ళిపోతున్న మనిషి రాజుకి ఎదురయి ఉంటాడా అనుకున్నాడు యుగంధర్. యుగంధర్ నడవాలోకి వెళ్ళే తలుపు వైపు వెళ్ళి, నడవాలోకి టార్చి వేసి చూశాడు. నేలమీద బోర్లా పడుకున్నాడు రాజు.

"రాజూ! రాజూ! ఏమైంది?" అంటూ యుగంధర్ రాజు పక్కన మోకాళ్ళ మీద ఒంగి చెయ్యిపట్టుకున్నాడు.

రాజు మూలిగాడు.

"రాజూ! రాజూ!" అంటూ టార్చి వెలుగు రాజు మొహంమీద వేశాడు యుగంధర్. రాజు కళ్ళు తెరిచి ఛటుక్కున లేచి కూర్చుని చేత్తో తల తడుముకున్నాడు.

"ఏమైంది రాజూ?" అడిగాడు యుగంధర్.

"చప్పుడు చెయకుండా యీ నడవాలోకి వచ్చాను. చీకటిగా ఉంది. రెండడుగులు వేశానో లేదో తలమీద ఏదో తగిలింది. అంతే. పడిపోయాను. ఎంతసేపయింది?"

"నిమిషం క్రితం జరిగి ఉండాలి. ఆడమనిషో, మొగవాడో చూశావా?"

"లేదు. వెనకనించి తగిలింది దెబ్బ" అన్నాడు రాజు.

రాజు యీ మాటలు అంటూండగానే గంట గణగణ మోగడం వినపడింది.

"పూజ గంట గణగణమంటోంది" అన్నాడు రాజు.

"త్వరగా రా" అని యుగంధర్ గంట మోగుతున్న వైపు పరిగెత్తాడు.

యుగంధర్ వెనకే రాజు నడవాలోంచి, భోజనాల సావిట్లోంచి పూజ గదివైపు పరిగెత్తాడు. వాళ్ళు పరిగెత్తుతుండగానే గంట మోగడం ఆగిపోయింది. పూజ గది దగ్గరికి వాళ్ళు వెళ్ళేటప్పటికి అంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. యుగంధర్ టార్చి వెలుగు పూజ గది తలుపు మీద వేశాడు. తలుపు బయట గడియపెట్టి ఉంది. అంతలో శ్రీనివాసరావూ, వెంకటరత్నం హడావిడిగా వచ్చారు.

"ఈ గంట పూజ గదిలో మోగలేదు. ఎవరయినా పూజగదిలోకి వెళ్ళి గంట మోగించి ఉంటే మనం వచ్చేలోగా తలుపు గడియపెట్టి పారిపోయేందుకు వ్యవధి లేదు" అన్నాడు యుగంధర్.

"మనిషి అయితే మీరు చెప్పినది సబబే" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

"అవును. దెయ్యమే. అయితే తలుపు తాళం వేసివున్నా లోపలికి వెళ్ళి గంట మోగించగలదు. లేదా యీ పనులు చేస్తున్న మనిషి దెయ్యమే చేసిందని నాకు నిరూపించడానికి శ్రమపడి ఉండవచ్చు" అన్నాడు యుగంధర్.

తలుపులు తెరిచి, తలుపు దగ్గరే నిలుచుని "ఏమిటి మళ్ళీ ఈ గొడవ?" అడిగాడు క్రిష్ణమూర్తి.

శ్రీనివాసరావు చెప్పాడు. రాజు తలకి దెబ్బ తగిలిన విషయం యుగంధర్ శ్రీనివాసరావుకి చెప్పాడు.

"ఏదీ చూడనివ్వండి" అంటూ శ్రీనివాసరావు పరీక్షచేసి "పెద్ద దెబ్బకాదు" అన్నాడు.

"రాజూ! నువ్వు యిక్కడే ఉండు. క్షణంలో వస్తాను" అంటూ యుగంధర్. తన గదిలోకి వెళ్ళి కొన్ని పరికరాలతో తిరిగివచ్చి "రా! ఉయ్యాల బల్ల వున్న గదిలోకి వెళదాం" అన్నాడు రాజుతో.

శ్రీనివాసరావు, వెంకటరత్నం కూడా వాళ్ళతో వెళ్ళారు. ఉయ్యాల బల్ల మీదా, గొలుసుల మీదా పౌడర్ చల్లడం ప్రారంభించాడు యుగంధర్.

"వేలిముద్రలు దొరుకుతాయనా?" అడిగాడూ వెంకటరత్నం.

"ముందే జాగ్రత్తపడ్డాను. రాత్రి అందరూ నిద్రపోయాక బల్లనీ, గొలుసులనీ శుభ్రంగా తుడిచాను. బల్లకి పాలిష్ రుద్దాను. గొలుసులకి మైనం పూశాను. ఎవరు ముట్టుకున్నా వాళ్ళ వేలిముద్రలు పడేటట్లు చేశాను" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఏమండీ! ఏమండీ! పిల్లలనీ, నన్నూ వొదిలి ఎక్కడికి వెళ్ళారు?" అహల్య కేకేసింది.

"ఇక్కడే ఉన్నాను. వొస్తున్నాను" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

"నువ్వు వెళ్ళు బావా! అహల్య హడలిపోతూ ఉంటుంది" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

వెంకటరత్నం వెళ్ళిపోయాడు నవ్వుతూ.

యుగంధర్ ఉయ్యాల బల్లమీద ఏవైనా వేలిముద్రలు దొరుకుతాయేమోనని పదినిమిషాలు జాగ్రత్తగా పరిశీలించాడు. తర్వాత కెమెరా తీసి ఫ్లాష్ బల్బుతో కొన్ని ఫోటోలు తీశాడు. "వేలిముద్రలున్నాయా?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు. యుగంధర్ తల ఊపాడు.

"ఏమండీ! అక్కడ్నించి ఎంతసేపయినా ఊడిపడరేం?" అరిచింది అహల్య.

"బావరాలేదా?" అంటూ శ్రీనివాసరావు ఆ గదిలోంచి బయలుదేరాడు. అతని వెనకే యుగంధరూ, రాజుకూడా వెళ్ళారు. "అన్నయ్యా! నాకు తోడుండండి. భయం వేస్తోంది" అరిచింది అహల్య.

"వస్తున్నాను" అంటూ శ్రీనివాసరావు నడవాలోకి వెళ్ళి నాలుగు అడుగులు వేశాడో లేదో ఆగిపోయాడు. ఎక్కడయితే రాజు పడున్నాడో అదే స్థలంలో వెంకటరత్నం బోర్లాపడున్నాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)